

[Hauch.]

det kunde være saa forfærdelig svært for den højtærede Minister, for ifølge § 1, Stk. 1, i hans eget Forslag skal Indløsningen finde Sted over Pari, det staar der udtrykkeligt: „for Kreditforeninger, Kreditkasser og Hypotekforeninger at opsigte de af de nævnte Foreninger udstedte 5 og 4½ pCt. Kasseobligationer til Indfrielse“ o. s. v. Men det er maaske i og for sig en mindre Ting, som vi i denne Sammenhæng ikke bør opholde os saa forfærdelig længe ved.

Den højtærede Indenrigsminister fremsatte et Par andre Udtalelser, som var af større Interesse. Den højtærede Minister gav det Udseende af, at vi fra vor Side — det kan dog i hvert Fald ikke gælde mig — havde fremført den Opfattelse, at Ministeriet under de stedfundne Forhandlinger om Gennemførelse af Konverteringen ikke tilstrækkeligt havde varetaget Statens Interesser. Det forekommer mig, at dersom man i saa Henseende skulde kunne bebrejde den høje Regering noget — og det mener jeg, man kan med fuld Ret, for dette Konverteringssspørgsmaal er saa betydningsfuldt, at man efter min Mening overhovedet ikke kan slippe det —, skulde det vel være det, at den — lad mig sige det blidt — i Forstaaelse med Bankerne, i Forhandling med Bankerne har indtaget et saadant Standpunkt under de Drøftelser, der har fundet Sted med det høje Landsting, at Regeringen kan siges ikke at have varetaget Befolkningens Interesser i den Grad, som man kunde gøre Krav paa i Forbindelse med Konverteringssspørgsmaalet. Den højtærede Indenrigsminister anførte, at vi havde jo paabegyndt denne Konvertering for lang Tid siden. Ja, det har vi, og naar denne Tidsperiodes Historie skal skrives, om de Muligheder, der har foreligget, er jeg ikke sikker paa, at det vil blive saa særlig bekvemt for Indenrigsministeren at læse Dommen over den Indsats, han har gjort for at udnytte de Muligheder for Konverteringens Gennemførelse, som var skabt paa et tidligere Tidspunkt. Men det faar vi jo nu se.

Jeg maa for øvrigt sige, at Vilkaarene for Konverteringens Gennemførelse synes at være gunstige i Øjeblikket, og af hvilken Grund Regeringen søger at udskyde dette Spørgsmaal til et senere Tidspunkt — for at opgive det kan formentlig ikke være Regeringens Mening —, er jeg ude af Stand til at forstaa. Men naturligvis, de parlamentariske Muligheder er jo heller ikke udtømt endnu, der er endnu Vej tilbage, dersom Regeringen, om jeg saa maa sige, omvender sig og finder paa, at det kunde være for-

standigt at optage en Forhandling med Oppositionen i denne Sag. For man kan jo, saa meget man vil, forsøge paa fra Regeringens Side over for os at fremhæve, at Oppositionen i det høje Landsting ikke har villet forhandle om dette Forslag; de, der har deltaget i Forhandlingerne, ved, at det er urigtigt, de ved, at først Venstre og de Konservative i Forening, senere Venstre alene paa Omraader, hvor de Konservative ikke kunde følge med, nemlig vedrørende Spørgsmaalet om Rentenedsættelse, vedrørende Spørgsmaalet om andre Foranstaltninger, som kunde tjene til Gennemførelse af Konverteringen, har fremsat Forslag, og vi har faaet at vide, at den høje Regering havde Sympati for vore Forslag. Men faa den til at lukke Munden op om, hvorvidt den vilde bruge disse Forslag som Grundlag for den Forhandling, den skulde føre med Bankerne, har ikke været menneskelig muligt. Og Forholdet er jo det, det skal man i denne Forbindelse ikke overse — jeg er enig i den Betragtning, som den højtærede Indenrigsminister fremførte med stor Styrke, og jeg ønsker at sætte en tyk Strøg under det —: at naar en Foranstaltning som Konverteringen skal gennemføres, kan den ikke gennemføres, medmindre Ministeriet vil medvirke dertil og lægge den til Rette. Ministeriet har lagt den til Rette paa et bestemt Grundlag, det har erfaret, at dette Grundlag ikke kan vinde Lovkraft, saadan som de parlamentariske Forhold nu engang er, og saa har den høje Regering lagt Armene over Kors og erklæret: Naar vi ikke kan faa det, vi her har forelagt, saa skal vi intet have.

Venstre har stillet en Række Ændringsforslag, der viser, at vi har været villige til at medvirke til at skabe det Grundlag, som efter vor Opfattelse kunde have ført til Konverteringens Gennemførelse paa nærværende Tidspunkt, og som vi tror fremdeles kan det, og jeg vil ønske og haabe, at Regeringen maa indse, at der endnu er saa lang Tid og saa lang Vej tilbage i den Sag, at det lader sig gøre at gennemføre den. Jeg paaskønner den højtærede Indenrigsministers Bemærkning til mig om, at han vilde erkende, at man fra Venstres Side, specielt fra min Side, har været ivrig efter at naa et Resultat, har været ivrig efter at tilrettelægge Mulighederne for Regeringen til at skabe et Grundlag, som den kunde gaa til Bankerne med og forhandle om.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde en mærkværdig Bemærkning — jeg ved ikke, om det var en Fortalelse, eller hvordan jeg skal forstaa den. Han sagde, at en lav Rente kunde under visse Forhold fremme